

Mens flere av de andre kunstforeningene i regionen har lagt ned, markerer Seljord Kunstforening 50 år med en utvidet versjon av den årlige *Sommerutstillinga*.

En levende kunstforening

Skulpturer utenfor Kunstlåven, Sigrun Grøstad/Torhild Grøstad, *Austenfor sol og vestanfor måne* (1994). Betong og metall. Ukjent fotograf.

i Vest-Telemark

Tekst av Eli Skatvedt

Seljord Kunstforening forbereder seg i disse dager til sitt 50-årsjubileum, og i den anledning har jeg tatt turen til Vest-Telemark en kald og klar vinterdag i mars. Jeg møter opp på det lokale biblioteket der jeg treffer fem medlemmer som skal gi meg et innblikk i kunstforeningens historie og virke. Deretter håper jeg på en omvisning i den unike Kunstlåven som Seljord Kunstforening besitter, med over tusen kvadratmeter utstillingsrom. Det har jeg gledet meg til.

Blant de fem oppmøtte er tidligere leder av kunstforeningen, Borgny S. Tøfte, kunstner og nåværende styreleder Philipp Dommen, nestleder og leder av *Sommarutstillinga 2018*, Kaisa W. Breiland, og kunstnerne Ånond Versto og Knut Flatin.

Vår samtale starter med mannen det hele begynte med: Sigurd Telnes. Telnes var kunstforeningens grunnlegger, og jeg skjønner raskt at dette var en mann utenom det vanlige. Slik hans energi, karisma og arbeidslyst beskrives rundt bordet, virker Telnes nesten som et overmenneske. Dette viser også hvordan kraften i ett enkelt menneske kan bre seg i et lokalsamfunn og langt utover dets grenser.

Eli Skatvedt: Jeg har lest at Seljord Kunstforening ble grunnlagt i 1967 og at den første Sommarutstillinga ble avholdt i 1968. Hvordan startet det hele?

Borgny Tøfte: Seljord Kunstforening både er og var sterkt knyttet til Sigurd Telnes som var rektor på den nye Seljord ungdomsskole som åpnet i 1967. Det hadde vært noe som het Norsk Bygdekunstlag som hadde avdelinger over hele landet, og som organiserte store utstillinger med profesjonelle kunstnere, kunsthåndverkere og såkalte bygdekunstnere. Jeg tror det har vært en slags forløper til Seljord Kunstforening, for da dette bygdelaget ikke drev på lenger, så var det Seljord Husmorlag som overtok. De viste både kunstutstillinger og håndarbeid osv. Jeg leste nylig i en protokoll jeg fant fra denne tiden, at Husmorlaget hadde et møte om høsten hvor forslaget om å danne en kunstforening stod skrevet. Og der og da ble kunstforeningen stiftet: av ildsjelene i Husmorlaget, i samarbeid med Sigurd Telnes.

Telnes hadde gått på SST (Statens Skole for Formingslærere) på Notodden, og hans store elevoppgave var å tegne en skole der formingsfagene skulle få stor plass. Han fikk derfor tegnet en skole der kjernen i bygget var en stor aula med inngang til håndarbeidsrom, tegnesal, musikkrom, keramikk-sal osv. Sigurd Telnes satt i bygningskomitéen, og slik ble det altså. Så ble det bestemt at den første *Sommarutstillinga* skulle holdes i 1968 og fylle hele aulaen. I mange år etterpå ble *Sommarutstillinga* holdt der, og da ble hele skolen rydda til utstillingslokale: Korridorer, aula og alle rom. Som formåls-

paragraf hadde de å ta vare på bygdekunst, håndarbeid og håndverk, slik trålte man bygda rundt og lånte alt fra kubbestoler til dåpsluer.

Eli Skatvedt: Det unike på denne tiden var vel at man kombinerte alt dette, både folkekunst, kunsthåndverk og billedkunst?

Borgny Tøfte: Ja, og den ble holdt ved like. Den tanken er ikke død ennå, men i dag er den kommet veldig i bakgrunnen. Telnes hadde god kontakt med kunstnere og en tillitt som ikke lignet noen annens, som når du kan reise til Nasjonalgalleriet og få låne kunstverk av store, kjente kunstnere og kjører hjem med dette i din egen personbil. Det er ganske fantastisk.

Eli Skatvedt: Såkalte utlån?

Borgny Tøfte: Ja, han fikk låne en masse kunstverk. Telnes var svært aktiv og organiserte dessuten utstillinger i aulaen nesten hver måned hele året. Til hver utstilling tilhørte det et kunstnerisk åpningsprogram som bestod av kjente musikere på et høyt nivå som kom og underholdt. Dette drev han med i minst tjue år.

Eli Skatvedt: Han må ha hatt en enorm arbeidskapasitet?

Borgny Tøfte: Ja, han ble også overarbeidet, men han gjorde fantastisk mye for kunstforeningen og viste et bredt spekter av kunst. Både eldre kunst og samtidskunst. Telnes hadde store drømmer om å sette i stand den store låven, som vi fikk «kjøpt for ei krone» av fylkeskommunen, til verksteder for håndverkere, siden han var så opptatt av å ta vare på de gamle håndverkstradisjonene. For eksempel søkte han støtte til å sette i stand ei gammel stampe han hadde fått tak i for å kunne tove vadmél. Alt dette i kunstforeningens regi. Han samarbeidet med Seljord Folkehøyskole og holdt ulike kurs, som «grafikk og lyrikk» der man tok for seg grafiske blad som noen lagde dikt til, eller omvendt.

Knut Flatin: Disse finnes i bokform her i biblioteket i dag.

Det blir tatt frem ulike bøker rundt bordet, alt fra «Grafikk og Lyrikk», tresnitt av Harald Kihle, som selv tilbragte mye tid i Seljord og var en god venn av Sigurd Telnes, tekster skrevet av Telnes om kjente personer fra lokalmiljøet, bøker i samarbeid med den lokale malerklubben, til en rekke kataloger tilhørende utstillinger opp igjennom tidene. Alt dette utgitt av Seljord Kunstforening.

Borgny Tøfte: Det jeg vil legge vekt på, er den enorme innsatsen til Sigurd Telnes, som spilte en så viktig rolle og som fikk med seg så mange mennesker. Når folk sier «det var så mye bedre før, da kom det så mange hit», tenker jeg at selvsagt kom det mange før, Telnes hadde jo så nær kontakt med så mange. Dessuten tok han vare på Seljords historie på alle mulige måter.

Eli Skatvedt: Sigurd Telnes gikk bort i fjor?

Borgny Tøfte: Ja. Og da han sluttet i jobben på skolen, begynte han å jobbe i skogen. Etter kort tid dannet han en ny organisasjon: «Landstad-instituttet». For sånn var Sigurd Telnes. Da jobbet han med tekstene etter Landstad og videreførte disse.

Ånond Versto: Ikke minst var han en veldig kunnskapsrik person som kunne fortelle mye om landskapet, ulike gårder og hvem som hadde bodd der. Han var som en lokal «sogemann».

Philipp Dommen: Også laget han en masse teaterstykker, som Seljordspelet på åpningsdagen til *Dyrsku'n*. Han skapte små teaterstykker som han kalte «tidsbilete». Dette var korte, morsomme og underfundige glimt av hverdagen.

Medlemmene forteller meg at de elevene som hadde Telnes som rektor, fikk et veldig nært forhold til kunst fordi det alltid hang kunst på skolens vegger, gjerne kjente, utlånte kunstverk. Unikt var det at disse kunstverkene aldri ble ødelagt, på tross av at de hang der uten tilsyn og at tenåringene raste rundt i gangene.

Eli Skatvedt: Men så kom Kunstlåven til, dere fikk kjøpt denne for ei krone slik det tidligere ble nevnt, og pusset den så opp over tid?

Borgny Tøfte: Å sette i stand låven, rom for rom, var en lang prosess. Jeg ble leder i år 2000, etter utstillingen av Morten Viskum som fikk enorm oppmerksomhet. På denne tiden hadde vi tatt nesten hele låven i bruk.

Ånond Versto: I kunstforeningens begynnelse hadde man alltid en hovedutstilling og en salgsutstilling. Hovedutstillingen viste ofte store navn, som Erik Werenskiold, Henrik Sørensen, Harald Kihle, Teodor Kittelsen og Kai Fjell. Sigurd Telnes fikk låne alle disse kunstverkene.

Philipp Dommen: Men den tankegangen endte da vi fikk låven, da organiserte vi i stedet gruppeutstillinger der hver kunstner fikk hvert sitt rom.

Eli Skatvedt: Og til låven produseres det ofte nye, stedsspesifikke verk?

Philipp Dommen: Ja, ikke minst i den populære siloen som har en takhøyde på nesten ti meter. Hver kunstner som har stilt ut i siloen, har laget veldig spesielle verk. Lenge hadde vi dette som et prosjektrom der en kunstner fikk 10.000 kroner til et nytt prosjekt i siloen. Det er alltid spennende å se hva som skjer der, det er et fint og rent rom.

Eli Skatvedt: Rommene har beholdt sine opprinnelige navn og kunsten plasseres «rett inn» i dette miljøet, det er viktig. Det gir jo utstillingene en ekstra dimensjon, historien som ligger i dette bygget?

Philipp Dommen: Ja, hvert rom kalles fortsatt hva det opprinnelig var: Hønsehus, grisehus, fjøset osv. Viktig er det også at *Sommarutstillinga* fortsetter utover høsten, slik at veldig mange elever kan få sett den i forbindelse med Den kulturelle skolesekken. Barna husker ofte hva som ble vist året før og refererer til dette. Det viser at kunstverkene har gjort inntrykk.

Knut Flatin: Seljord Kunstforening var også tidlig ute med vederlag til utstillerne, noe som har vært viktig. Nå har dette endret seg og kunstnerne søker heller midler selv og i samarbeid med kunstforeningen.

Eli Skatvedt: Hvordan fungerer organiseringen av Sommarutstillinga, valg av utstillingens tema og invitasjon av kunstnere? Er dette noe Kunstnerisk Råd står for, og hvor viktig er det at Kunstnerisk Råd består av kunstnere med tilknytning til Telemark?

Ånond Versto: Jeg har vært med i Kunstnerisk Råd to ganger, i 2014 og 2016. Dette fordi tidligere Kunstnerisk Råd trengte litt avløsning. Dermed ble Øystein Wyller Odden, Ellen Suhrke og jeg spurt om vi kunne organisere *Sommarutstillinga*. Vi satte et tema og inviterte kunstnere, men å organisere *Sommarutstillinga* handler egentlig mer om å tilrettelegge for hver enkelt kunstners prosjekt i hvert rom, enn å kuratere.

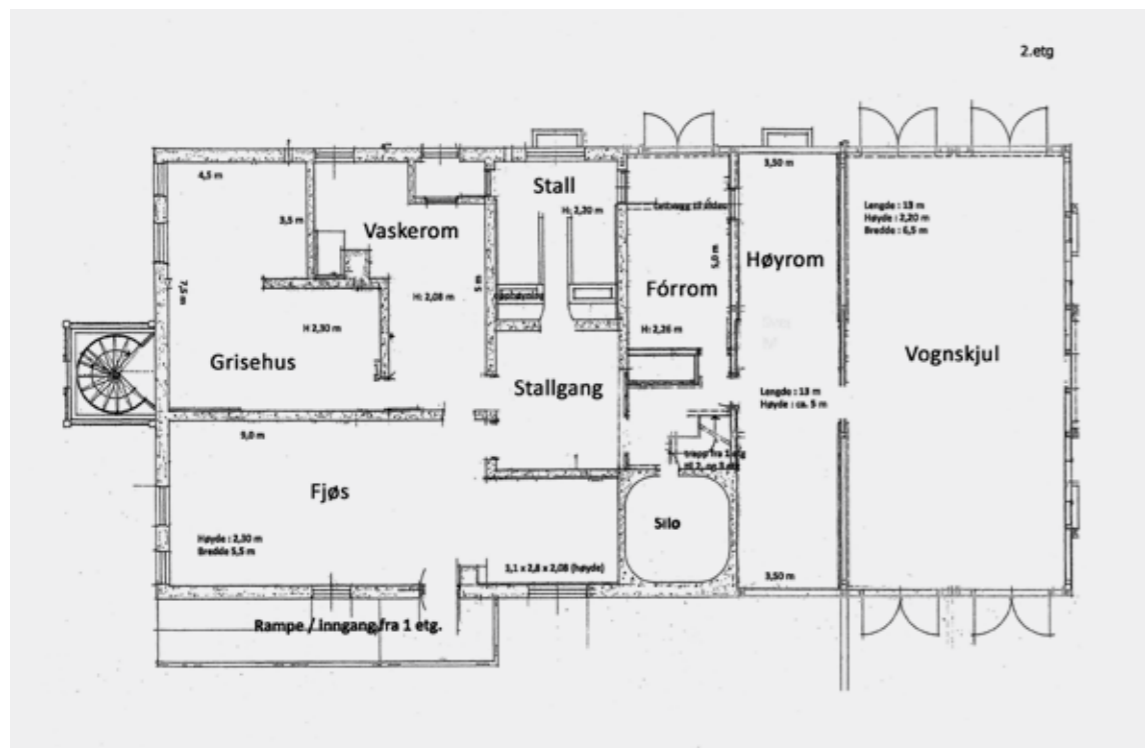
Philipp Dommen: Jeg har vært medlem av Kunstnerisk Råd i mange år med avbrudd innimellom. Det er naturligvis mest praktisk at medlemmene av rådet er kunstnere fra området, i forhold til møtevirksomhet, organisering og slikt, men det er ikke et prinsipp at de må være fra området.

Fra *Sommerutstillinga* «Skumringssoner» 2016, med arbeider av Per Kristian Nygård, Kaja Leijon og Lillebeth Foss. Foto: Seljord Kunstforening

Terje Roalkvam, *CIRCULUS SILVESTRIS* (2016), fra *Sommarutstillinga* «Spor», 2017. Furukongler og aluminium. Foto: Seljord Kunstforening

Plantegning fra 2. etasje i Kunstlåven med opprinnelige navn på rommene

Fra Sommerutstillinga 2017, «Spor» med Ellen Karin Mæhlum
Foto: Seljord Kunstforening

Inngangsparti med skulpturer
av Marit Lyckander, *Helt i I*,
granitt og *Helt i II*, granitt.
Foto: Seljord Kunstforening

Borgny Tøfte: Da jeg var leder av kunstforeningen, inviterte vi ett år kunstnere fra Bergen til å kuratere utstillingen. Et annet år kunstnere fra Trondheim, og da fikk vi en masse trøndere hit. Men tradisjonelt sett kurateres utstillingen av kunstnere fra Telemark, dette også av praktiske grunner, som Philipp sier.

Philipp Dommen: Ikke minst gjør Kunstnerisk Råd en vanvittig jobb under selve monteringen av utstillingen. Kunstnerne kommer gjerne en måned til to uker før åpning, og da jobber vi døgnet rundt. Slik er det fortsatt. Etter at utstillingen er over og alle kunstverk er sendt tilbake dit de kom fra, gjerne i september-oktober, må vi i gang med en ny utstilling, invitere kunstnere osv. Vi som har sidd i Kunstnerisk Råd over lang tid, så etterhvert nytten av å ha to råd som kunne avløse hverandre. Så kom tanken om å ha et råd med unge kunstnere, og slik ble det. Da spurte vi Ånond Versto, som var nyutdannet fra Kunstakademiet og som er fra området, og hans kollegaer.

Ånond Versto: Den voldsomme starten med Sigurd Telnes har ført til at lista hele tiden har ligget veldig høyt i forhold til hva som forventes av utstillingene. Du må være villig til å legge ned veldig mye arbeid uten særlig betaling. Kunst- og kulturinteresserte personer fra lokalsamfunnet har båret alt dette hele tiden og holdt liv i det, med få midler målt mot arbeidsmengde og heller ikke jevnlig støtte fra politisk hold.

Knut Flatin: Ja, i begynnelsen var Seljord Kunstforening på Statsbudsjettet.

Philipp Dommen: Ja, og etterhvert ble dette overført til fylkeskommunen, som gav oss midler. Men sentraliseringen har ført til at det er en kamp om midlene.

Ånond Versto: Kunstforeningen har gått fra å være en helt egen finansieringspost, til å havne i samme bås som alle andre kulturtiltak i fylket. Når budsjettet blir strammere, rammer dette også støtten til Seljord Kunstforening.

Eli Skatvedt: Men på 2000-tallet hadde kunstforeningen helårsdrift en periode?

Philipp Dommen: Ja, dette var et tre-årsprosjekt. Deretter trodde man, sett utenifra, at vi kunne tjene inn såpass mye selv at vi kunne stå på egne bein. Vi tok i bruk flere rom i låven og trakk det så langt vi kunne med virkelig store begrensninger, men inntjeningen strakk ikke til. Men det hadde vi i kunstforeningen heller ikke forventninger om at den kom til å gjøre. Borgny Tøfte: Ja, helårsdrift med salg av kunsthåndverk osv. viste seg veldig vanskelig, ikke minst er driften av et så stort bygg som låven er, kostbart.

Eli Skatvedt: Kaisa, hvordan fungerer driften i dag, du er nå daglig leder av Seljord Kunstforening?

Kaisa W. Breiland: Min jobb er hovedsaklig sentrert rundt driften av *Sommerutstillinga*. Et så stort bygg krever mye, og min jobb er hovedsaklig å koordinere det hele. Siden jeg er relativt ny, tar det tid å sette seg inn i det som skjer her, ikke minst det historiske. Seljord Kunstforening er ikke som en helt vanlig kunstforening, og jeg er her for å tilegne meg ny

kunnskap. Selve jobbingen om sommeren består av en kombinasjon av å ta hensyn til alle kunstnerne som har sterke bånd til det de gjør, og å ta vare på sommervaktene, skrive søknader, klargjøre kontrakter, logistikk og transport osv.

Eli Skatvedt: Hvordan fungerer finansieringen nå, dere får økonomisk støtte fra fylkeskommunen og kommunen, i tillegg til at hver kunstner som deltar søker støtte selv?

Ånond Versto: Vi har fast økonomisk støtte fra fylkeskommunen og kommunen. I tillegg får vi endel sponning fra lokalt næringsliv. Dette varierer fra år til år, da går man rett og slett fra dør til dør og spør i de forskjellige bedriftene i Seljord. På toppen av dette kommer søknader til Kulturrådet, enten fra kunstnerne selv eller større søknader i forbindelse med hele prosjekter. F.eks. i 2016 da vi som kuraterte utstillingen fikk prosjektstøtte slik at vi kunne betale vederlag til kunstnerne osv.

Borgny Tøfte: Vi har fått mye støtte av Kulturrådet opp igjennom tiden, f.eks. da vi skulle legge nytt tak, bygge kjøkken og toalett. De har vært rause med oss.

Philipp Dommen: Vi søkte også støtte til det kommende jubileet fra fylket, og det fikk vi. Vi er den eneste kunstforeningen i Vest-Telemark som har overlevd, alle andre har lagt ned. Hvis denne kunstforeningen forsvinner, synes jeg det er tragisk. Ånond Versto: Det er interessant hvordan kunstforeningene i Telemark fikk til en så stor tyngde på 70-tallet, og at denne sentraliserings-tendensen vi nå opplever, fører til at så mange legger ned. Med sentraliseringen er det vanskeligere å få publikum til å se verdien i det, til å komme hit, og det er vanskeligere å få midler til å drive.

Philipp Dommen: Det som alltid har vært fint, er at alle kunstnerne vi har invitert til å stille ut gjennom tidene har sagt ja og gleder seg. Seljord Kunstforening er kjent i så måte. Vi får også henvendelser fra kunstnere som ønsker å stille ut hos oss.

Eli Skatvedt: Hvordan har besøkstallene vært opp igjennom tidene og utviklet seg i dag?

Borgny Tøfte: Besøkstallene har nok dessverre gått ned. Det ligger på 2000 på de siste *Sommarutstillingene*, kontra 3–4000 besøkende på slutten av 90-tallet og tidlig 2000-tallet. Deretter har det dalt smått og pent hele tiden. Hvorfor er ikke godt å vite.

Kaisa W. Breiland: Når jeg daglig er tilstede under utstillingsperioden, har jeg fått mange tilbake-meldinger fra publikum. Enkelte mener at utstillingene vi viser ikke er tilgjengelig nok og at «dette blir for vanskelig».

Eli Skatvedt: Her ville det hjulpet med økt formidling, men dette avhenger av finansiell støtte?

Kaisa W. Breiland: Ja, absolutt. Vi har få vakter, og det er kun to på vakt av gangen som både må drifte kaféen og være vakt i utstillingen. Økt støtte ville gitt oss større mulighet til å formidle mer rettet mot det generelle publikum, i tillegg til de tekstene vi skriver og katalogene vi produserer. Vi har omvisninger, men dette først og fremst til skole-elever i grupper, samt bedrifter som har sponset oss. Mer enn dette har vi ikke mulighet til nå.

Eli Skatvedt: Har dere fortsatt fokus på å vise kunsthåndverk sammen med billedkunst, slik det var fra gammelt av? Og tror du publikum forventer å se også kunsthåndverk i utstillingen, som kan forklare enkeltes reaksjoner i møte med samtids-kunsten?

Kaisa W. Breiland: Ja, det tror jeg de gjør. Vi viser og selger kunsthåndverk hovedsaklig i galleributikken vår. Det er noe med å finne denne balansen: Vi skal holde på at det vi viser hovedsakelig er samtids-kunstutstillinger.

Philipp Dommen: Det var lenge et krav at vi skulle vise både maleri, grafikk, skulptur og kunsthåndverk i kombinasjon i utstillingene våre. Så vi har ofte hatt et rom dedikert til en kunsthåndverker.

Borgny Tøfte: Vi har også hatt juleutstillinger som fokuserte på kunsthåndverk og salg. Det skal jo gå rundt, og vi er periodevis nødt til å få inn noe penger.

Ånond Versto: Tidligere må det ha vært en annen interesse når det fantes så mange kunstforeninger i Norge og alle klarte å drive. Så det er ikke slik at Seljord Kunstforening har gjort noe «feil», jeg tror heller at det er en generell tendens og utvikling som gjør at så mange kunstforeninger, som f.eks. Rauland og Kviteseid, må legge ned.

Kaisa W. Breiland: Og jeg tror heller ikke det å gå den andre veien, å tenke at utstillingene skal være mer tilgjengelige, eller såkalt «publikumsvennlige», er den rette veien å gå. Da tror jeg igjen man vil miste en viktig gruppe. Man må finne en balanse.

Eli Skatvedt: La oss snakke om den kommende jubileumsutstillingen til sommeren, hvordan jobber dere mot denne? Det skal blant annet være en arkiv-del?

Philipp Dommen: I øverste etasje skal vi vise et bilde av Seljord Kunstforening fra dag én og frem til i dag, ved hjelp av plakater, bøker, en film som ble laget og annet historisk materiale som vi samler. Dessuten har kunstforeningen en kunstsamling bestående av kunstverk som har blitt kjøpt fra de ulike sommerutstillingene opp igjennom årene. Etasjen, som er hele grunnflaten til låven, vil fungere som et stort tilbakeblikk. Nedover i de andre etasjene vil tilbakeblikket fortsette, her vil vi vise kunstnerne som har vært med i Kunstnerisk Råd gjennom tidene. Disse vil få hvert sitt rom og fylle hele bygget. Dette ikke bare for å feire oss selv, men for å vise hvem som egentlig har stått bak det hele og hvordan kunstforeningens utvikling og de ulike retningene den har tatt, har blitt til.

Ånond Versto: Den historiske delen skal kurateres av de to kunstneriske rådene som har vekslet på de siste fire årene, det samme gjelder katalogen vi produserer til jubileet. I katalogen vil det være mange bidrag fra flere av dem som har vært med opp igjennom årene. Alt dette vil være fortellingen om de 50 årene kunstforeningen har eksistert.

Philipp Dommen: Vi vil også ha arrangementer i utstillingsperioden, som konserter, historiske kvelder og lignende. Som fersk formann håper jeg at åpningen, som naturligvis også vil ha et lokalt fokus, vil bli et skikkelig smell!

Eli Skatvedt: Med tanke på den imponerende dugnadsånden i kunstforeningen, hvordan organiserer dere dette?

Kaisa W. Breiland: Dette faller mye på enkeltpersoner. De er gull verdt. Men dugnadsånden er ikke den samme som før, folk lever mer organisert. Men man har alltid måttet ta personlig kontakt og spørre, det hjelper ikke med en annonse.

Borgny Tøfte: I tillegg til «kjennskap og vennskap», ringer vi og spør eller snakker med venner og kjente når vi treffer på dem lokalt. Men det er ikke slik at de frivillige strømmer til. Sigurd Telnes hadde også sine faste hjelpere. Det var nok ikke lettere å be folk den gangen heller.

Ånond Versto: I senere tid faller mye på Kunstnerisk Råd. I tillegg til å lage utstillingens konsept, velge

kunstnere, skrive søknader og produsere katalog, er man vertskap for alle kunstnere og forestår i grunnen alt som har med utstillingsproduksjon å gjøre. Det ligger flere hundre timer arbeid bak hver *Sommarutstilling*.

Eli Skatvedt: Hvordan ser dere på driften av kunstforeningen videre, i framtida?

Kaisa W. Breiland: Det er nok mange slitne mennesker.

Philipp Dommen: Ja, det kan du godt si. Sommerferien har vært fullstendig borte i årevis, du kan ikke tenke på å reise en dag vekk, det går ikke når du arbeider med *Sommarutstillinga*. Du blir slukt fullstendig og slik har det vært i mange år. Og alt går på dugnadsarbeid. Vi som er styreleder og daglig leder får en «dråpe» lønn for det. Jeg skulle ønske at kommunen stilte opp slik at vi fikk en betalt daglig leder. Det ville ha hjulpet. Og naturligvis midler slik at ikke absolutt alt må gjøres på dugnad. Som kunstnere har vi det trangt fra før, i tillegg gjør vi en masse dugnad og sitter i styre og stell. Det må en forandring til.

Kaisa W. Breiland: Ja, det kan man trygt si etter 50 år. Men som fersk leder er jeg jo positiv!

Philipp Dommen: Ja, naturligvis. På jubileet viser vi 50 års tilbakeblikk, samtidig ser vi fremover mot de neste 50 årene, og da er alt åpent.

Jeg spør om jeg kan få se Kunstlåven. Kaisa, Philipp og Knut tar meg med over veien fra biblioteket og inn i den enorme låven, etasje for etasje, rom for rom. I første etasje kommer vi inn i kunstforeningens resepsjon, butikk og kafé med kjøkken. Selv om det er vinter og utstillingsrommene står tomme, sporer jeg utallige timer arbeid bak tilrettelegging og oppussing av alle de ulike rommene, som alle har strøm og galleribelysning. Alle vegger er hvitmalte, og det er hyller til prosjektorer og frittstående vegger til film i stort format. Låvens loft er digert og tomt, klar til å romme kunstforeningens historiske arkiv. Det kribler i veggene og jeg kjenner at jeg gleder meg til min neste tur til Seljord for å se jubileumsutstillingen i juli 2018.

1 Dyrsku'n er Norges største handels- og landbruksmesse som arrangeres over tre dager i september. Messa starter alltid den andre fredagen i september på Dyrskuplassen i Seljord i Telemark. Dyrsku'n blir arrangert og driftet av *Dyrsku'n Arrangement AS* som ble opprettet av stiftelsen *Seljordutstillinga Dyrsku'n*, der Seljord kommune og Telemark Landbruksselskap var stifterne. Siden 1977 har Seljord Idrettslag hatt ansvaret for matsalget rundt om på plassen under Dyrsku-arrangementet.